

PERDIDA. FINCHER FIRMA UNA OBRA MESTRA DEL SUSPENS

Per Mateu Lucas Feliu

T.O.: *Gone Girl*. Producció: Artemple - Hollywood, New Regency Pictures, Pacific Standard, Regency Enterprises (Estats Units, 2014). Producers: Leslie Dixon, Bruna Papandrea, Reese Witherspoon. Director: David Fincher. Guió: Gillian Flynn (basat en la seva pròpia novel·la). Direcció de fotografia: Jeff Croneweth. Muntatge: Kirk Baxter. Música: Trent Reznor i Atticus Ross.

Intèrprets: Ben Affleck (Nick Dune), Rosamund Pike (Amy Dune), Neil Patrick Harris (Desi Collings), Missi Pyle (Ellen Abbot), Tyler Perry (Tanner Bolt), Kim Dickens (Detective Rhonda Boney).

Color - 149 min. Estrena a Espanya: 10-X-2014.

No estic segur de poder aconseguir escriure una ressenya sobre *Gone Girl* sense espatllar la pel·lícula a tots aquells que encara no l'han vista, perquè l'ideal és veure-la sabent el mínim possible. Pels que no l'heu vista només us diré el plantejament inicial de la història: “Una dona desapareix i el seu marit en denuncia la desaparició”.

Ja està. Si encara no l'heu vista deixeu de llegir aquest article i mireu-la, sabent que darrera la càmera hi ha un gran director i un mag del *thriller*, i un argument digne de l'Alfred Hitchcock. Aneu a veure-la, i després torneu

aquí per seguir llegint.

La gran qualitat del film és com ajuntar dues o tres pel·lícules en una sola. Cada punt de gir capgira totalment la trama i fa que la perspectiva de l'espectador trontolli. El moment més clar és quan es descobreix que la desaparició de l'Amy no només ha estat orquestrada per ella mateixa, sinó que forma part d'un pla per inculpar el seu marit fins al punt que el condemni a mort. Allò que l'espectador creia cert deixa de ser-ho. L'Amy passa de ser la dona perfecta amb la qual connectem a ser la malvada de la història, i en Nick deixa de ser un marit infidel i gens atent amb la seva parella “perfecta”, del qual dubtem sobre la seva innocència, a ser la víctima i l'heroi de la història. Però potser el millor d'aquesta història és que no l'acaba aquí, com passa en altres films que no anomenarem, sinó que continua. I és tal l'atracció que et fa sentir per la història, que quan comencen els crèdits finals et lamentes de que s'hagi acabat, però no perquè t'hagis quedat amb més ganes de pel·lícula, sinó per “golosia cinèfila”.

Les interpretacions són excel·lents, fins i tot en Ben Affleck, que si s'ha guanyat el respecte dels espectadors ha estat com a director més que com actor, fa una més que digna interpretació de les diverses facetes d'en Nick Dune. Però si un nom destaca és el de Rosamund Pike, que interpreta brillantment el personatge de l'Amy en totes les seves cares, les autèntiques i les inventades, fins al punt de mantenir l'espectador petrificat quan apareix a la pantalla. Si mai es fes un rànking dels psicòpates més mítics de la gran pantalla li haurien de reservar un lloc a ella.

Pel que fa als aspectes tècnics, tots ells es combinen perfectament per crear l'ambient ideal perquè s'hi desenvolupi l'argument. Els plans, la fotografia i una banda sonora que busca més complementar les imatges que no pas desenvolupar grans temes musicals que li donin protagonisme, s'adapten per retratar escenes amb intencions molt diferents: les escenes idíl·liques del diari de l'Amy i, contraposats, els moments de suspens que poden arribar a causar cert temor a l'espectador. També cal destacar el ritme de la pel·lícula. Si bé la tensió va *in crescendo* a mesura que avança el metratge, el ritme es manté constant, i no cau en la necessitat de ser més frenètica durant la part final. Només amb la força de l'argument, els personatges i l'ambientació ja aconsegueix retenir i augmentar l'atenció del públic.

Així doncs, tan sols ens queda felicitar de nou en David Fincher per aquesta perla que, com passa amb altres títols de la seva filmografia, ens deixa amb les ganes de tornar-la a veure aviat.

[<<volver](#)

